

ἁγιομματος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἁγιομματος Θράκ.(Αἰν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. μάτι.

Ὁ ἔχων ὀφθαλμούς ὡς τοῦ ἐν εἰκόνι παριστανομένου οἷου, δηλ. ὠραίους: Ἄσμ.

Ἁγιομματα καὶ ἁγιοφρονδα καὶ ἁγιοκωσταντινάτα

στ. οὗτος φέρεται ἐν παραμυθ., ἐν ᾧ πτωχὴ κόρη γενομένη βασίλισσα ἐγέννησε δύο παιδιά ἔχοντα ὠραίους ὀφθαλμούς καὶ ὠραίας ὀφρὺς καὶ ὄντα ἐν τῷ συνόλῳ ὡραία ὡς τὰ χρυσὰ ἁγιοκωσταντινάτα. Πβ. ἁγιοκωσταντινάτο).

ἁγιομνημονεμένος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ μνημονεμένος μετοχ. τοῦ ρ. μνημονεύω.

Ὁ οἶονεὶ μεταξὺ τῶν ἁγίων κατειλεγμένος. Εὐχρηστος ἢ λ. ἀντὶ τοῦ καταραμένος κατ' ἀντίφρ.: Ἁγιομνημονεμένε, μὰ δὲν ἔρχεσαι νὰ φάς! Μὰ τὸ ἁγιομνημονεμένε, νὰ μὴ τοσοῦ πῇ κάνεις ἀλλοιῶτικα, ποῖος τὸ ἐπείραξε!

ἁγιομνήσι τό, Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. κ. ἀ.) ἁγιομνήσι Κύθν. ἁγιομνήσι Κύθν. ἁγιομνήσι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἁγιομνήσιον. Πβ. Κανόνα 27^{ον} τῆς Συνόδου Λαοδικείας «ἀγάζεται καλοῦνται τὰ παρὰ φιλοχρίστων γινόμενα συμπόσια, ἧγουν τὰ ἁγιομνήσια».

1) Θρησκευτικὴ πανήγυρις ἐπ' ὀνόματι ἁγίου τελουμένη συνήθως ἐκτὸς πόλεως ἢ χωρίου Κρήτ. Κυκλ. (Θήρ. Κύθν. κ. ἀ.): Πῆγα 'ς τ' ἁγιομνήσι νὰ γλεντίσω Θήρ. 2) Μικρὰ ἐκκλησία κειμένη ἐκτὸς πόλεως ἢ χωρίου, ἔξω κλήσι Θήρ. κ. ἀ.

ἁγιομνησιάρης ὁ, Κρήτ. ἁγιομνησιάρης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγιομνήσι.

Ὁ μεταβαίνων εἰς δημοτελεῖ θρησκευτικὴν πανήγυριν. Συνών. ἁγιομνησίτης, ἁγιομνησιώτης.

ἁγιομνησίτης ὁ, Κρήτ. ἁγιομνησίτης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγιομνήσι.

Ὁ μεταβαίνων εἰς θρησκευτικὴν πανήγυριν, πανηγυριώτης. Συνών. ἁγιομνησιάρης, ἁγιομνησιώτης.

ἁγιομνησιώτης ὁ, ἀμάρτ. ἁγιομνησιώτης Κρήτ. ἁγιομνησιώτης Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἁγιομνήσι.

Ἁγιομνησίτης, ὁ ἰδ.

ἁγιομπαλλα ἢ, ἀμάρτ. ἁγιοπάλλα Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. μπάλλα.

Εὐχάριστον γεγονὸς ἀπροσδόκητον (κυρίως σφαῖρα, πλῆγμα προερχόμενον ἐξ ἁγίου): Ἦτανε τοῦτο πλέο ἁγιοπάλλα! (οὕτως ἀναφωνεῖ ἐκεῖνος, εἰς τὸν ὅποιον ἔφεραν καλὴν ἀγγελίαν).

ἁγιομυρίζω Ζάκ. Μετοχ. ἁγιομυρισμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἁγιον μύρον.

Χρῖω δι' ἁγίου μύρου: Ἁγιομυρίζεται τὸ στόμα του γιὰ νὰ μὴ μυρίζουν τὰ χνότα του (ἐπὶ τοῦ χριομένου μετὰ τὴν

βάπτισιν νηπίου) Ζάκ. Ὡχ, ἁγιομυρισμένη μου, καλὰ ποὺ θὰ πὰς 'ς τὴν βαράδεισο! (συνήθως εἰρων. πρὸς σεμνόντυφον καὶ ὑποκρίτριαν) Ἀπύρανθ.

ἁγιομύρος τό, Παξ. κ. ἀ. — ΔΣολωμ. 250 (ἔκδ. Κερκ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. μύρος, δι' ὁ ἰδ. μύρο.

Τὸ ἅγιον μύρον ἐξ ἐλαίου καὶ διαφόρων ἀρωματωδῶν οὐσιῶν παρεσκευασμένον, διὰ τοῦ ὁποίου ὁ ἱερεὺς κατ' ἀπαράβατον δογματικὴν διάταξιν τῆς ἐκκλησίας χρίει σταυροειδῶς εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος τὸ βαπτισθὲν νήπιον: Δὲν πλένεται ποτέ του, φοβᾶται μὴν πάη καὶ τοῦ φύγη τ' ἁγιομύρος! Παξ. || Ποίημ.

Πολλὲς πληγὲς κ' ἐγλύκαναν, γιὰτ' ἔσταξ' ἁγιομύρος ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

ἁγιοναλαία ἢ, Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. ἐλαία.

Ἁγιασμένος κλώνος ἐλαίας. Συνών. ἁγιοκλαδο.

ἁγιο-νᾶμα τό, πολλαχ. ἁγιοῖμα Ἀθῆν. κ. ἀ. ἁγιο-νᾶμα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Μακεδ. (Κοζ.) ἁγιοῖμα Ἡπ. (Ἰωάνν.) ἁγιοῖμα Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁγιοῖμα Ἀπουλ. (Καλημ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. νᾶμα.

1) Ὑδωρ ἁγιασμένον, ἁγίασμα Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἀ.) Καλαβρ. (Μπόβ.) β) Ἰερὰ πηγὴ, ἐξ ἧς ἀναβλύζει ὕδωρ ἁγιασμένον Α.Ρουμελ. (Φιλιππούπ.) Συνών. ἁγίασμα 3 γ. 2) Ὁ οἶνος τοῦ μυστηρίου τῆς εὐχαριστίας πάντοτε ἐρυθροῦ χρώματος πολλαχ.: Ἔταξα ἁγιοῖμα 'ς τὴν ἐκκλησίαν (ἔταξα νὰ δώσω ἅγιον νᾶμα εἰς τὴν ἐκκλησίαν) Ἰωάνν. Πβ. ἁγιοῖμα.

ἁγιονέρο τό, ἀμάρτ. ἁγιον-νερό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁγιον-νερό Καλαβρ. (Μπόβ.) ἁγιονέρι Θράκ. Κεφαλλ. κ. ἀ. ἁγιονέρι Μακεδ. (Βέρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ οὐσ. νερό. Περὶ τοῦ μεταπεπλασμένου τύπ. ἁγιονέρι πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 170-173 καὶ 179 κέξ.

Ὑδωρ ἁγιασμένον, ἁγίασμος ἔνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Ἀπὸν 'ς τὲς ὥρες καὶ στιγμὲς | ἢ Παναγὰ κοιλοπονάει, κοιλοπονάει, παρακαλάει, | τοῖς ἀρχαγγέλοι καὶ Ἀποστόλοι, οἱ Ἀποστόλοι μὲ τ' ἁγιονέρι | κ' οἱ ἀρχαγγέλοι μαμμὲς νὰ φέρ' νι Θράκ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἁγιονέρον Χίος Ἁγιονέρι Εὐβ. (Χαλκ.)

ἁγιο-Νέστορας ὁ, ἐνιαχ.

Ἐκ παραθέσεως τοῦ ἐπιθ. ἅγιος καὶ τοῦ ὀν. Νέστορας.

1) Ὁ ἅγιος Νέστωρ, τοῦ ὁποίου ἡ ἐορτὴ τελεῖται τὴν 27ην Ὀκτωβρίου. 2) Ὁ μὴν Ὀκτώβριος (διὰ τὴν κατ' αὐτὸν τελουμένην ἐορτὴν τοῦ ἁγίου). Συνών. Ἁγιοδημητριάτης, ἁγιο-Δημήτρις 1 β, Ἁγιοδημητρίτης 1, Ἁγιοδημητριάτης.

ἁγιονορείτης ὁ, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ τοπων. Ἁγιον Ὀρος.

1) Μοναχὸς τοῦ ἁγίου Ὀρους. Συνών. Ἁγιορεῖτης 1. 2) Ὁρφανὸς πατρὸς καὶ μητρὸς. β) Πειναλὸς καὶ ρακένδυτος.

